

A Varga Katalin Gimnázium diáklapja
2013/2014-es tanév. 2. szám

Vargányja

Finn – magyar

Két kórus, négy nap itt, négy nap ott; kb. hatvan fő és sok-sok maradandó emlék: igen, a finn csereprogramról áradozom.

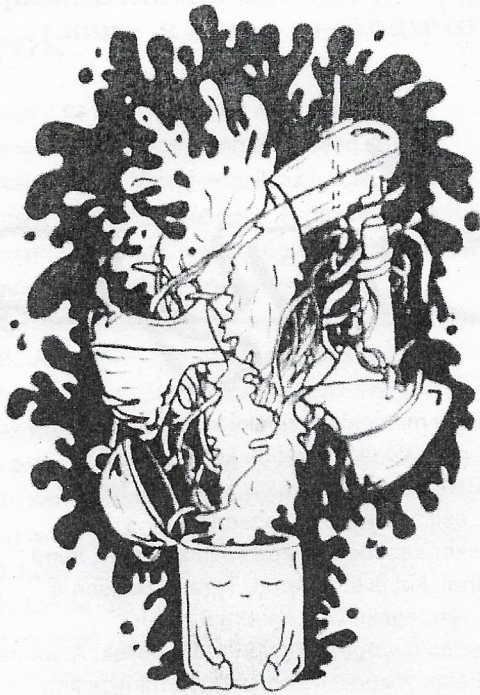
Biztosan mindenki hallott róla (például a sulirádióban úgy ezerszer), hogy március végén harmincegy főből álló finn énekkar látogatott Szolnokra Vantaából, Helsinki külvárosából. A diákok, akik a Vaskivouri Középiskolából érkeztek, színvonalas zeneművészeti, táncművészeti illetve drámaoktatásban részesülnek – de erről majd később.

Szóval a finnek március 25-én érkeztek Szolnokra. Igazgató úr összeismertette a magyar papírázslót szorongató vendégeket és a fogadó diákokat. A rövid

eligazítás után mindenki ebédelni indult, haza vagy étterembe, mert délután még be kellett menni a Vargába közös éneklésre, ekkor készültek fel a kórusok az esti, városházai koncertre.

A 18 órakor kezdődő fellépés mind komoly, mind vicces pillanatokot is tartogatott. Természetesen a főszerep a vendégeké volt, de akadt közös műsorszám, és a vargások külön is énekeltek. A Jonna Vehmanen által vezényelt kórus hagyományos finn népviseletben állt színpadra. Palettájukon hazai népdalok, svéd, illetve angol nyelvű darabok kaptak helyet. Bevállaltak két magyar dalt is, a Túrót eszik a cigányt, és Kodály Esti dal c. szerzeményét, amit a magyarokkal közösen adtak elő. Nos, számos derűs pillanatot szereztek a közönségnek a magyar kiejtésükkel. ☺ Zeneileg viszont csodálatosak voltak, óriási vastapsot kaptak.

Másnap reggel a program a Varga és Szolnok bemutatásával folytatódott, majd a vendégek három bemutató órán vehettek részt, amelyeken a Vargában folyó angol nyelvű oktatásból kaptak ízelítőt. Az órák után a fogadó diákok feladata volt körbekalauzolni a finnek a városon, egy kétórás, főbb látványosságokat magába foglaló túrát szervezni. Ebbe bele tartozott a templomok, parkok, hidak, folyók, híresebb, szebb épületek megmutatása, s egy kis rapid történelemóra. Nyilván a fagyizást sem lehetett kihagyni, amit nagy öröm volt a finneknek, mert náluk még márciusban nincs igazán fagyizós idő, sőt az utazást megelőző héten még havazott is; ahhoz képest nálunk „kánikula” volt. Az ebéd után a református templomban Rákász Gergely orgonaművész rövid koncertje következett. Este pedig ismét fellépés, ezúttal az evangélikus templomban.

Csütörtökön az iskola tornatermében magyar néptánclepipéket tanulhattak a finnek két vargás lány segítségével. Ez a program is nagyon jól sikerült.

Délután a szabadprogram befejeztével a Dreher étteremben várták a kórusokat palacsintázásra. A finnek rögtönzött énekléssel lepték meg a dolgozókat: a Chocolate Factory c. dalt adták elő. Este, csakúgy mint az előző napokon, fellépés várt mindkét énekkarra a Varga iskolai gáláján. Ezen az alkalmon már nem népviseletben léptek fel, hanem elegáns mai ruhákban, s mást is énekeltek mind a vendégek, mind a magyarok. A Go down, Moses és az Elevator c. dal nagy sikert aratott, az előbbi a teljes kórus adta elő (ez volt a legsikeresebb dal a négy nap során), az utóbbit pedig csak a fiúk. Ez a koncert méltó zárása volt az itteni napoknak, mindenki beleadott apait-anyait, s tökéletes produkció született.

Péntek a búcsúzás jegyében telt. Szolnokra már nem volt betervezve program, az otthoni reggeli és

összecsomagolás után a finnek buszra szálltak, és igazgató úrral és néhány diákkal budapesti városnézésre indultak.

Egy hónap múlva, április végén indult útnak a huszonöt főből álló vargás kórus. A finnországi eseményekről Barnáné Bende Andrea tanárnőt kérdeztem. A repülőgépük Vantaában landolt. Helsinkinek ez a városrésze kertvárosias negyed, Szandaszőlőshöz hasonlítható.

Kezdeként az iskolában adtak egy lazább, félórás koncertet, a Vaskivouri iskola énekkaraival (az intézmény van lány-, fiú- és vegyeskar is). Természetesen nem maradhatott el az iskola megismerése. Az épület csodálatosan felszerelt: a profi zenetermek, a gazdag hangszerállomány, a stúdiók, az aulában található nagy, nyitott színpad mind az eredményes zene- és drámatanulást segítik. A csapat pont vizsgaidőszakban vendégeskedett ott, így lehetőségük adódott a magánének- és a drámavizsgák megtekintésére. Ezenkívül egy hagyományos, a baseballhoz hasonlatos nemzeti labdajátékot próbálhattak ki az első nap.

A Finnországban töltött négy nap során számos koncertet adtak a magyar diákok. A mintegy húsz betanult kórusmű között mind finn, mind angol, és persze magyar dalok is helyet kaptak, kiegészülve egyházi művekkel és polkával. Igyekeztek a Bárdos- illetve Kodály-művek mellett belopni egy kis jazzes hangzást a repertoárba, s kortárs alkotásokat is a színpadra vinni. Mint ahogy tanárnőtől megtudtam, az egyik templomi koncerten fantasztikus hangulatot teremtettek. Ez köszönhető a lírikus finn műveknek, amelyek meghatották a finn közönséget.

Csütörtökön és pénteken Helsinki látványosságainak megtekintése volt az egyik fő program, s a vargás kórus részt vehetett a helsinki Zene Palotában a filharmonikusok főpróbáján, amin Bartók Béla egy koncertója is szerepelt.

Az ott töltött idő alatt persze adódott egy-két vicces pillanat is. Például amikor az iskolában található nagyszínpadra lépés előtt közölték a népviseletbe öltözött fellépőkkel: le kell vetniük a cipőt az új, drága borítás megóvása érdekében. Kissé komikus látványt nyújtott a csapatnyi éneklő, koncentráló, mezítlábás ember, ettől függetlenül ismét sikeres előadás született.

Összegezve, a finn-magyar csereprogram magasan főülmúlta a várakozásokat. A program remekül sikerült, minden egyes résztvevő, legyen akár kórustag, fogadó diák vagy tanár, pompásan érezte magát, nem beszélve a hatalmas zenei élményekről, a kottacserékről, az új barátságokról, az egymás kultúrájával való ismerkedésről. A legutóbbi finn csereprogram 2008-ban volt, ám a következőig (egybehangzó vélemények alapján) biztos nem fog eltelni hat év.

Réz Gabriella

